

Známy politológ odkazuje všetkým rasistom a fašistom: „Neutláčajte Rusov - a všetci budú v poriadku” Ostatné Slovanské národy si akosi zatiaľ neuvedomujú, že po genocíde Rusov by prišli na radu oni

- CZ24 News | 21. srpna 2022

RUSKO/UKRAJINA: Je špeciálna operácia na Ukrajine hlavným cieľom súčasnej ruskej zahraničnej politiky, alebo bude operácia v budúcnosti vnímaná len ako epizóda nejakého viacťahu? Na otázky denníka Svobodnaja Pressa odpovedal známy spisovateľ a politológ Nikolaj Starikov.

Ako vidíte stratégiu zahraničnej politiky Ruska - a či vôbec existuje?

- Dovoľte mi pripomenúť, že nedávno, v Deň námorníctva, prezident podpísal novú námornú doktrínu, tento dokument nie je len o flotile. Sú tam veľmi zaujímavé frázy, z ktorých sa môžeme pokúsiť pochopiť geopolitické ciele našej krajiny. Napríklad sa hovorí, že flotila je jedným z nástrojov zahraničnej politiky Ruska a ochrany jeho národných záujmov. Navyše, tieto záujmy môžu byť kdekoľvek na svete. Súhlasím, celkom nová formulácia otázky. Zaujímavosťou je, že spomínaný dokument konkrétne menuje jeden štát, a to Indiu, a hovorí, že rozvoj partnerstiev s ním je jednou z našich priorít.

To znamená, že už vidíme niektoré fragmenty tejto stratégie. Áno, človek má dojem, že ruské úrady sa nesnažia vyjadrovať konkrétne ciele svojich činov a tento prístup sa zásadne líši od činov Spojených štátov amerických. V poslednej dobe radšej robíme viac a hovoríme menej. Čo sa týka môjho osobného dojmu, povedal by som, že Rusko konečne začalo konať v súlade s kánonmi svetovej geopolitiky. A projekt dokončenia železničnej trate do Iránu v rámci Severovýchodného medzinárodného dopravného koridoru s možnosťou prístupu do Perzského zálivu a Indie je jedným z prvkov tejto stratégie.

Teraz sa však ruská spoločnosť sústreďuje na špeciálnu vojenskú operáciu, a to je najdôležitejšia etapa - musíme však pochopiť, že toto je len epizóda v boji za obranu ruských záujmov. Keď operácia skončí, otázka stratégie bude ešte aktuálnejšia.

Rusko sa kvôli špeciálnej operácii ocitlo v tvrdej konfrontácii s takmer všetkými západnými krajinami - a z taktického hľadiska by sme mali byť ziskoví pre rozpory medzi krajinami EÚ a krízovými javmi v USA a Veľkej Británii. A zo strategického hľadiska Rusko skutočne potrebuje mocných, no nestabilných susedov na planéte?

- Ak, výrazne zjednodušene, zredukujeme geopolitické stratégie na niekoľko hlavných možností, bude to vyzeráť takto. Prvou možnosťou je vybudovať si vojenskú silu, ekonomickú silu, a tým vyhrať súťaž medzi krajinami a postupne hrať čoraz významnejšiu úlohu vo svetovej politike a svetovej ekonomike...

Hovoríte o Číne?

Áno, toto je čínsky spôsob. Tu pridávame neochotu vojenských konfliktov a dlhú hru. Druhá možnosť

je v podstate rovnaká, ale hlavný dôraz nie je zameraný na vlastný zisk, ale na oslabenie protivníkov. Toto je stratégia Západu, predovšetkým Spojených štátov. Samozrejme, potrebujeme sa aj posilňovať, ale hlavné je zostať najsilnejší akýmkoľvek spôsobom. Veľká Británia kedysi plánovala rozvoj svojej flotily tak, že kombinovaný námorný potenciál mocností na druhom a treťom mieste sa ukázal byť slabší ako potenciál britskej flotily, ktorá je, samozrejme, na prvom mieste.

A je tu ešte tretia možnosť – spojiť prvú a druhú s využitím chýb a prepočtov súperov, no bez toho, aby ste ich akokoľvek aktívne ovplyvňovali. Práve túto geopolitickú stratégiu sme doteraz pozorovali v Rusku. Aký je náš rozdiel od Anglosasov a Číny? My, podobne ako Čína, sme si vybudovali vojenskú a ekonomickú moc, ale Číne sa darilo lepšie s ekonomikou, zatiaľ čo nám sa darilo lepšie vo vojenskej sfére. Snažili sme sa hrať čoraz väčšiu rolu a čo najlepšie sme eliminovali hrozby prostredníctvom diplomacie. Ale neurobili sme nič, aby sme súperov oslabili.

Zdá sa mi, že ruskej stratégii chýbalo pochopenie – a teraz sa zdá, že už prišlo – že veľmoci sa jednoducho nezrútia. Štáty sa nerozpadnú len preto, že sa republikáni pohádajú s demokratmi. To nemôže byť. A taký dar, ktorý dali Gorbačov a Jelcin Anglosasom po rozpade ZSSR, sa stane raz za tisícročie. A myslím si, že áno – musíme pracovať na oslabení nepriateľa. Nebudeme uvádzať spôsoby, musíme len kreatívne rozvíjať všetku bagáž, ktorú Spojené štáty v tejto oblasti nahromadili.

Ako by mohla vyzeráť ideálna politická mapa sveta - samozrejme z pohľadu Ruska?

– Náš prezident raz povedal, že Rusko nemá hranice, a ja s ním úplne súhlasím. A najmä nemá hranice v situácii, keď sú obrovské časti našich ľudí a našich historických území odrezané od Veľkého Ruska. Ide o bezpodmienečnú historickú nespravodlivosť, ktorá musí byť do tej či onej miery napravená. Ale Rusko bolo vždy nastavené na mierové spolunažívanie s inými systémami.

Pozor – keď sme v časoch ZSSR boli socialistický štát, základom zahraničnej politiky bolo nadviazanie dobrých susedských vzťahov s kapitalistickým prostredím. Teraz Rusko nie je socialistický štát, no zároveň si buduje dobré susedské vzťahy s krajinou, ktorá buduje socializmus, presnejšie socializmus s čínskymi vlastnosťami. To naznačuje, že ideológia bola pre nás vždy dôležitá, ale nikdy nebola určujúcim faktorom pri výbere stratégie rozvoja. Vždy sme žili v paradigme ruskej civilizácie, v ktorej je pravoslávny faktor veľmi silný – a to znamená určitú mierumilovnosť. Až do posledného, kým nebude jasné, že je čas použiť iné metódy.

Je možné v tomto prípade povedať, že všetky krajiny historicky obývané Rusmi a ktoré boli súčasťou Ruskej ríše a ZSSR by sa mali stať Ruskom?

– Prítomnosť Rusov mimo Ruska môže byť faktorom destabilizácie, vezmime si príklad z Ukrajiny – ale to je prípad, keď sa orgány krajiny, kde Rusi masovo žijú, zámerne zapájajú do destabilizácie. Pobaltské štáty nasledovali rovnakú cestu.

Ale aj ruské obyvateľstvo môže byť zárukou stability a dobrých vzťahov s Ruskom, ako je to v prípade Bieloruska. Neexistuje žiadny útlak ruskej kultúry, ruského jazyka, nikto nepopiera spoločné korene – ani prezident Bieloruska, ani oficiálna kultúra. Áno, toto je len špeciálne Rusko a máme vynikajúce vzťahy. Ale akonáhle chce niekto z Rusov urobiť Nerusov, okamžite vzniká napätie. A nielen v Rusku.

Turci zasiahli do udalostí na Cypre v roku 1974, vôbec nie preto, že by potrebovali odobrať polovicu ostrova – jednoducho, inak by tam mohlo dôjsť ku genocíde tureckého obyvateľstva. Pomáhať svojim krajanom je normálne v každom štáte, no často sa používa na vytváranie medzinárodného napätia. Preto, ak nikto nezačne utláčať Rusov a ruský hovoriacich ľudí, potom bude mier, prosperita a všetko bude v poriadku.

AUTOR: Nikolaj Starikov

ZDROJ: Svobodnaja Pressa

Překlad: FB Armadni Magazin